

DENISE HUNTEROVÁ

Obloha na jeseň

HOSTINEC BLUEBELL

ROMANCA

Obloha na jeseň

Obloha na jeseň

DENISE
HUNTEROVÁ

Copyright © 2020 by Denise Hunter

Originally published in English under the title *Autumn Skies*
Vydané so súhlasom Thomas Nelson, divízie HarperCollins
Christian Publishing, Inc.

Thomas Nelson je registrovaná obchodná značka
HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného
povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie
reprodukováná, uložená do vyhľadávacieho systému
ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom –
napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s. r. o., 2023
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-111-4

jedna

Kancelária tajnej služby
Charlotte, Severná Karolína

Čítať ľudí patrilo k práci Wyatta Jenningsa a výraz tváre jeho šéfa naznačoval, že sa niečo deje. Wyatt zostal nepohnute sedieť, keď sa špeciálny agent zosunul svojou veľkou váhou na stoličku za stolom, ktorý toho zažil už veľa.

Hlavný špeciálny agent mal niečo vyše štyridsať a jeho postava podobná býkovi naznačovala jeho priamočiare správanie. Wyatt mal pred ním rešpekt. Na lesklej plešine sa mu odrážali svetielka zo stropnej lampy, no jeho oči zostávali tmavé. S pevne zovretými perami presunul po stole pár dokumentov. Bola za tou kamennou fasádou jemnejšia stránka?

„Čo sa s tebou deje, Jennings?“ zahrnel Burke chrapľavo. Prekrížil si svalnaté ruky a položil ich na stôl. „Hovor.“

Čo sa deje? Úprimne povedané, všeličo sa s ním deje. Mal pocit, že sa mu to všetko darilo pred Burkovým orlím pohľadom skrývať. „Teda, pane, postrelili ma pri ochrane senátora Edwardsa.“

„Netrep. Štyri roky si podo mnou pracoval bez problémov. Bez ohľadu na to, o akú prácu ide, hlásiš sa medzi prvými. Neúnavne pracuješ ako taký robot, nikdy sa nesťažuješ. A teraz toto.“

„A teraz čo, pane?“ Wyatt si ho prezeral napriek tomu, ako prudko mu srdce narážalo do rebier.

„Jennings, nie som slepý. Posledné týždne to s tebou ide dolu vodou. Od toho incidentu. Nesústrediš sa, bezdôvodne vyletíš na kolegov, nie si myslou pri práci.“ Šéf sa na neho uprene zahľadel. „A včera som ťa nachytil, ako spíš za stolom.“

Wyattom myklo, ale podarilo sa mu to zakryť. Napriek tomu, že za stolom zaspal, v jeho vnútri žiaden pokoj nebol. Svoje emócie vedel vždy dokonale ovládať, ale od tej streľby v ňom len narastal nepokoj.

„Prepáčte, pane. Už sa to nestane.“

„To máš pravdu. Nestane. Tá posledná práca ťa trochu rozhodila. Už som to zažil.“

„Postrelili ma, pane.“ Nevedel, čo iné by mal povedať. A keby bolo treba, znovu by sa hodil pred človeka, ktorého mal chrániť. Bola to jeho práca. Jeho povolanie. A bol v tom naozaj dobrý.

„Povrchové zranenie. Netrápi ma telesná stránka. Potrebuješ čas, potrebuješ sa dať dokopy. Hovorím o voľne.“

Z nedostatku spánku a zo zúfalstva sa Wyattovi pred očami mihali biele bodky. „Pri všetkej úcte, pane, nepotrebujem voľno. Som výborný agent.“

„Bez debaty. Nech to tak zostane.“

„Budem v poriadku. Len sa potrebujem poriadne vyspať.“

„To vidím. Skôr ma trápi, prečo si nevyspatý. Viem, že máš vyššie ambície, a chcem ti pomôcť ich dosiahnuť.“

Naozaj, chcel sa dostať k prezidentskej ochranke. No toto nútené voľno mu k tomu cieľu nepomôže. Wyatt otvoril ústa,

chcel nejako vysvetliť svoje nedávne správanie. Hľadal výhovorku, ktorou by zvrátil Burkovo rozhodnutie.

„Nezmením svoje rozhodnutie, Jennings. Po tom, ako si sa zachoval pri Edwardsovi, si na seba upútal pozornosť šéfov.“

Prižmúril oči.

„Čoskoro postúpiš.“

Wyatt sa narovnal. „Do prezidentskej ochranky, pane?“

Burke prudko prikývol. „Nechceš si to pokaziť.“

„Nie, pane.“

„Štyri týždne,“ povedal šéf pevne.

„Štyri týždne, pane!“

„Na úvod. Potom to prehodnotíme. Urobíme psychologické testy.“ Burke sa na neho prísne pozrel pohľadom, ktorým si vyslúžil svoju prezývku, ktorú sa však pred ním nikto neodvážil vysloviť. „Využi ten čas dobre. Skús poradenstvo. Máme tu na to ľudí.“ Znovu presunul dokumenty po stole a potom sa oprel o operadlo. „Platí to okamžite, Jennings.“

Wyatt chcel toho toľko povedať. Zúfalo. No v akadémii ho dobre vytrénovali. Či sa mu to páči, alebo nie, práve dostal štyri týždne voľna. A ani po tom nie je isté, či sa bude môcť vrátiť do práce. Psychologické hodnotenie. Dvíhalo mu to žľč. No potom si ho vyberú. Wyatt konečne dosiahne to, čo tak veľmi chce.

Vôbec však netušil, čo bude robiť medzitým. Od štúdia trestného práva na Severovýchodnej sa len učil, ako byť agentom. Vlastne už od strednej – Hargravskej vojenskej akadémie.

Už si ani nespomínal, kto Wyatt Jennings je, ak nie je agent.

Čoskoro na to príde.

„Môžeš ísť, Jennings.“ Burke sa na neho zamračil.

Znovu bol chvíľu mimo. Wyatt sa váhavo postavil a dokázal povedať len jedno. „Áno, pane.“

Známa cesta sa vinula popod Blue Ridge Mountains a okolo pobrežia Bluebellského jazera. Slnčné lúče sa odrážali od vodnej hladiny a Wyatt aj napriek slnečným okuliarom žmúril.

Trvalo mu len dvadsaťštyri hodín, kým si uvedomil, že tento problém je vonkajšia hrozba a musí sa k nemu postaviť tak, ako keď chráni klientov agentúry. Tajná služba bola pre neho všetko, bolo to všetko, čo kedy chcel, tak sa musí rýchlo dostať do formy. Pomohlo by mu, keby sa pár nocí poriadne vyspal, no nočné mory sa každú noc neúnavne vracali.

Keďže nepatril k tým, ktorí by sa chceli o svojich problémoch rozprávať s cudzími ľuďmi, nasadol do svojho audi a zamieril na miesto, kde sa všetky jeho problémy začali. Asi si mal rezervovať izbu v hoteli, ak vôbec niečo nájde. No teraz v septembri, mimo sezóny, určite nebude mať problém.

Cesta sa zatočila doľava a prešiel okolo tabule označujúcej národný park. V deväťdesiatych rokoch tu otec kúpil pozemok. Než sa všetko pokazilo, spomínal Wyatt s radosťou na túry, na stanovačky v hustých ihličnatých lesoch, na nočnú oblohu. V Bluebelli sa cítil doma viac ako v Raleigh.

Po pár ďalších zákrutách vyšiel z hôr a dorazil do mesta. Bluebell sa takmer nezmenilo. Nieкто prerobil hasičskú stanicu na kaviareň a pribudlo pár nových obchodov. Spomínal, ako sa prechádzal po týchto uliciach, chodil na zmrzlinu, ako s otcom chytal ryby v Pawley parku. Nepamätal si na farebnú klenbu, ktorú pozdĺž ulice vytvorili stromy, no mal len dvanásť, keď tu strávil posledné leto.

Začal plytko a zrýchlene dýchať, keď si na to leto spomenul. Vyschlo mu v krku. Dlaňou si pošúchal stehno. Zo zvyku potlačil spomienku. No s tým bude musieť prestať. Už sa mu to nedarilo, od tej streľby to nešlo. Akoby sa všetko, čo v priebehu dňa potlačil, vyplavilo na povrch, len čo zaspal. V spánku sa nedokázal brániť a bol zraniteľný.

Zabzučal telefón. Ethan. Prijal hovor cez bluetooth. „Ahoj, ako sa máš?“

„Odišiel si zo Charlotte? Máš voľno? Čo sa stalo?“

„Ver mi, nebolo to z mojej vôle. Včera si ma zavolať Burke.“

„A ja sa to musím dozvedieť od Drewskeho?“

Od intenzívneho dvadsaťosemdňového tréningu, ktorým spolu prešli, bol Ethan Wyattov najlepší kamarát. V takom pekle si vytvoríte vzťahy na celý život.

„Prepáč, mal som zavolať.“ Wyatt prechádzal cez mesto. Takmer spomenul aj povýšenie, ale z nejakého dôvodu to radšej zamlčal. „Čo tvoja posledná misia?“ Ethan mal za úlohu chrániť pápeža na jeho ceste po štáte.

„Nuda. Máš sa dobre? Nerád ti to vravím, ale v práci sa šíria reči, že to nezvládaš.“

„Mám len trochu problém so spánkom. Potrebujem si len oddychnúť. Zvoľniť tempo. Dám sa do poriadku a ani sa ne-nazdáš, budem spať.“

Ethan vedel, že nemá navrhovať tabletky na spanie. Muži, ktorí boli vytrénovaní, aby boli neustále v pohotovosti, sa len tak nenechajú uspať tabletkami. Teda aspoň Wyatt nie.

„Kam máš namierené?“

„Nie ďaleko. Do mestečka Bluebell, schovaného v Blue Ridge.“

„Znie to malebne.“

„Keď som bol malý, chodili sme sem každé leto.“

„Aha. A starý pán tam stále chodieval?“

„Už nie. Celý rok zostáva v Raleigh.“

Trauma toho posledného leta zničila všetku krásu tohto miesta.

„Možno niečo také potrebuješ. Oddych a zotavenie. Vrátiš sa v plnej sile. Už dlho si išiel na plné obrátky. A tá strelba...“

„Na to nás trénujú.“

„Iste, ale nie veľa agentov je postrelených. Dobrá robota, Jennings.“

„Vďaka, kamarát.“ Pokrútil ľavým ramenom, bolesť, ktorú cítil, bola skôr otravná ako naozajstná.

Bol takmer na konci mesta, keď sa objavil dom, v ktorom trávili každé leto. Bol presne taký biely a taký veľký, ako si ho pamätal. Útulná predná veranda a pekný trávnik.

Zmenila sa len jedna vec. Na dome bola ceduľa *Bluebell Inn*. Pár sekúnd naň hľadel, a potom zabočil na parkovisko.

„Počuj, Ethan, musím ísť. Zavolám ti o pár dní.“

Skončil hovor. Nebol schopný odtrhnúť oči od známeho domu. Zdá sa, že sa mu podarí uvidieť vnútrajšok ich starého letného domu. No naozaj chce oprášiť staré spomienky?

dva

S končí sa niekedy táto porada? Grace Bennettová potlačila zívnutie, keď im brat monotónne rozprával o financiách hostinca. Molly, ktorá sedela vedľa nej, zabzučal telefón. Jej sestra si zastrčila prameň tmavých vlasov za ucho a nenápadne sa naň pozrela. Bol to zrejme jej manžel Adam. Vzali sa v júni, presťahovali sa do Adamovho krásneho domu pri jazere a odvtedy boli v podstate nerozluční.

Súrodenci sa stretli v knižnici na pravidelnej porade o financiách. V súčasnosti to už nebol taký problém, ale Grace stále nenašla lásku k tabuľkám. A tak sa len poddala tomu, čo hovoril Levi.

„A to je asi tak všetko,“ pozrel sa na ne Levi. „Teraz keby ste vy dve na moment zostúpili z tých oblakov... Potrebujeme sa porozprávať o budúcnosti.“

Keď ich rodičia nečakane zomreli, zrenovovali to tu a dali hostinec do prevádzky. Rodičia snívali o tom, že zmenia svoj historický dom späť na hostinec, a súrodenci sa spojili, aby ich sen splnili. V tom čase bola Grace tretiačka na strednej, Molly končila hotelierstvo a Levi pracoval v stavebnej firme v Denveri. Smrť rodičov všetko zmenila.

„O čom hovoríš?“ opýtala sa Molly.

„Myslím si, že je načase, aby sme dali hostinec do ponuky.“

To bol ich plán. S peniazmi, ktoré dostali pred dvomi rokmi, sa im už podnikalo ľahšie. Molly sa tešila, že reštaurácia teraz ponúka celé menu, a zamestnávali aj pár ľudí na pol úväzku.

Molly si odkašľala. „Myslíš si, že sme ziskoví tak dlho, aby sme boli pre niekoho zaujímaví?“

„Áno.“ Levi opäť začal hovoriť o číslach, no zastavil sa, hneď ako si uvedomil, že sú zas myslou inde. „Teraz je dobrý čas. Čo si myslíte?“

Grace sa zaškľabila. „Niekomu chýba jeho miláčik.“

Leviho snúbenica bola známa herečka Mia Emersonová – Grace stále netušila, ako sa to jej bratovi podarilo – a boli spolu už dva roky.

„Úplne to chápem,“ povedala Molly, „a dáva mi to zmysel. Ponúknime hostinec na predaj.“

„A čo moja požičovňa?“ Grace začala minulý rok podnikáť pod menom *Blue Ridge Outfitters*, priestory mala priamo v hostinci a veci skladovala v prístrešku za domom.

Levi mykol plecóm. „Vedela si, že raz sa budeš musieť odsťahovať.“

„Ešte si nemôžem nič prenajať, som stále na začiatku.“ Okrem toho, ten, kto bol na recepcii, vydával aj veci. V obchodnom priestore by potrebovala človeka navyše.

„Hostinec sa najskôr predá na budúcu jar alebo až v lete. A všetci by sme z toho predaja mali dostať slušný podiel.“

„To je pravda.“

Gracina požičovňa bola v podstate v zisku, ale to len preto, lebo jej režijné náklady boli nulové. Zisk používala na nákup vybavenia: kajakov, stanov, lezeckého výstroja, paddleboardov, bicyklov. Nebolo to lacné, ale podiel z predaja hostinca jej poskytne slušnú zábezpeku.

„Ak s tým obe súhlasíte,“ povedal Levi, „zavolám Pamelu Bleekerovú, aby ho ohodnotila a dala do ponuky.“

Molly sa zamračila. „Prečo ho nemôžeme predať sami a ušetriť tak províziu realitného agenta?“

„Stálo by nás to veľa času a peňazí, pretože sa potrebujeme dostať na národný alebo aspoň regionálny trh,“ povedal Levi.

„Veď Grace je na internete ako doma a ja si vezmem na starosť prehliadky domu.“ Molly dramaticky zamrkala očami. „Niektorí vravia, že mám výborné spoločenské zručnosti.“

Levi prevrátil očami. „Je to na vás dvoch. Ja teraz musím riešiť svadbu.“

Levi a Mia mali mať svadbu o tri týždne tu v hostinci a Mia ešte stále nakrúcala v Los Angeles. Nemal teda na výber a všetko musel organizovať on.

Molly sa pozrela na Grace. „Zvládneme to, sestrička, však?“

„Jasné, ideme do toho.“

Zvonček na dverách ich upozornil na príchod hostia.

„Nadnes končíme. Si na recepcii.“ Levi vstal, pozbieral papiere a kývol na Grace. „Mám kopy vybavovačiek.“

Molly vstala tiež. „Budem vzadu trhať burinu, keby si ma potrebovala,“ povedala Grace. „Ale dúfam, že nie.“

Grace sa vybrala smerom k recepcii, jej súrodenci odišli zadným vchodom. Veľa návštevníkov nemali, keďže nebola sezóna a navyše bolo uprostred týždňa.

Vlastne mali obsadené len tri izby... Myšlienky sa jej zastavili, keď zbadala muža pri recepcii. Napriek tomu, že kráčala potichu, pozeral sa, ako prichádza.

Jej pozornosť neupútalo ani tak to, že dobre vyzerá – hoci bol veľmi pekný –, ale vyžarovala z neho sila.

„Dobrý deň, som Grace, jedna z majiteľov,“ vykoktala. Zašla za stôl na recepcii, ktorý jej poskytol trochu ochrany. „Ako vám môžem pomôcť?“

„Išiel som okolo a uvidel som váš vývesný štít. Chcel by som sa ubytovať.“ Mal hlboký a príjemne chrapľavý hlas.

Mohol mať okolo tridsiatky. Prezrela si ho lepšie a zmenila názor. Asi tak dvadsaťpäť, ale pôsobí staršie.

„Myslím si, že vám môžeme pomôcť.“ Grace otvorila príslušnú tabuľku v počítači.

„Asi je ešte skoro.“

„Izby sú už upratané, takže nie je problém. Ako dlho chcete zostať?“

„Neviem. Pár dní, možno pár týždňov, ak je to možné.“

Chcela byť prirodzená, no stále si ju prezeral nevzrušeným pohľadom. Odrazu si uvedomila, že má rozstrapatený chvost a nie je namaľovaná.

„Izbu máme voľnú až do tretieho októbra, vtedy tu máme naplánovanú súkromnú svadbu.“

„Ak tu ešte budem, niečo vymyslím.“

„Výborne.“ Povedala mu, aké sú ceny za ubytovanie cez týždeň a cez víkend.

„V poriadku.“

Podal Grace svoj občiansky. *Wyatt Jennings – pekné meno.*

Hľadela na obrazovku, prstami, ktoré boli odrazu akési ťarbavé, ťukala do klávesov. Aj jej srdce začalo akosi zvláštne biť, a preto dúfala, že Wyatt Jennings tu zostane len pár dní.

Stál pár krokov od recepcie, nepohnute, s rukami popri tele. Sivú cestovnú tašku mal na zemi pri nohách. Bol oblečený ležérne, ale všetko na sebe mal čisté a narovnané, nikde žiaden záhyb. Čierne tričko mal zapravené v nohaviciach a krátke rukávy mu obopínali pôsobivé bicepsy. Spod jedného rukáva mu vykúkalo tetovanie.

Prestaň zízať.

„Čo vás privádza do nášho kraja?“ opýtala sa, aby nadviazala rozhovor.

Prstami si prehrabol krátke, takmer čierne vlasy. „Potrebujem si oddýchnuť a nabrať sily.“

Chvíľu počkala, či niečo nedodá, ale nie. Molly by do neho dobiedzala tak dlho, kým by sa nedozvedela, kde sa narodil, či je slobodný alebo ženatý, a navyše by jej prezradil aj číslo sociálneho poistenia. No ona nie je Molly.

„Vybrali ste si skvelé miesto na oddych, najmä v tomto období. Počasie je stále pekné, ale turistické chodníky a jazero nie sú preplnené turistami.“

Ťukala do klávesov, ale pomýlila sa a musela vymazať, čo napísala. Matne si uvedomovala, že preniesol svoj pohľad z nej na halu a obývačku. Mala pocit, že keby mu povedala, aby zavrel oči a zopakoval, čo všetko je okolo neho, dopadol by lepšie ako ona.

„V poriadku, pán Jennings,“ povedala, keď dopísala. „Všetko je hotové.“

„Len Wyatt.“

Keď sa jeho oči opäť vrátili k nej, jeho plná pozornosť jej vysala vzduch z pľúc. Hnedé oči boli posadené pod mužným obočím. Nemračil sa, ale ani neusmieval. Na moment jej napadlo, ako to asi vyzerá. Ten úsmev, nie mračenie. Hneď vedela, že ho nechce vidieť nespokojného.

Posunula mu kľúč. „Tak teda Wyatt. Ja som Grace, jedna z majiteľov. Asi som to už spomenula.“ Zarazila sa, ale keď si len vzal kľúč a vložil ho do vrečka, pokračovala: „Než ti ukážem izbu, prevediem ťa tu. Môžeš si tašku nechať tu za pultom, ak chceš.“

Nevyzeral na to, že by chcel prehliadku, ale nasledoval ju.

„Bluebellský hostinec postavili v roku 1905 a bol to vôbec prvý hostinec v meste. Mal desať izieb. V prvých rokoch slúžil pre dostavníky, potom dlhé roky ako pošta. V roku 1978 dom kúpil guvernér ako svoje letné sídlo.“ Takmer dodala, že má

rovnaké meno ako on, ale zdalo sa jej, že je to detail, na ktorom mu nezáleží. „Moji rodičia dom kúpili, keď sme ja a moji súrodenci boli malí, takže sme tu vyrástli.“

Na rozdiel od Leviho a Molly zvyčajne preskakovala tú časť o smrti rodičov a o ich túžbe splniť rodičom ich sen. Ne potrebuje, aby ju niekto ľutoval.

Mala pocit, že steny na chodbe ich príliš tesno obkľučujú, priestor bol naplnený Wyattovou prítomnosťou. Bola vďačná, keď vošli do väčšieho priestoru knižnice.

„Teraz hostinec vediem spolu s bratom a so sestrou a mám aj požičovňu športového náradia.“

Dlhý pohľad, ktorý na ňu uprel, cítila až v končekoch prstov na nohách. Radšej odvrátila pohľad na jeho cestovnú tašku.

„Hm, tak toto je naša knižnica, ako vidíš. Môžeš ju využívať a požičať si odtiaľto hociktorú knihu. Teraz prejdeme k jedálni.“

Usmiala sa na neho – úsmev jej neopätoval –, keď prechádzala popri ňom späť k dverám. Zacítila čistú, mužskú vôňu a mimovoľne sa zhlboka nadýchla.

Ukázala na zadné dvere. „Jazero je tým smerom. Máme malý čln, ktorý sa dá požičať, mólo s lavičkou, z ktorej sa dá pozorovať západ slnka.“ Nezdalo sa jej, že je to typ, ktorý by sledoval západ slnka.

„Neviem, či to tu trochu poznáš, ale letáky sú vo vestibule a na recepcii takmer stále niekto je. Radi pomôžeme a poradíme.“

Keď prechádzali cez vestibul, ukázala na sklenený kryt na stole. „Naša kuchárka, slečna Della, pečie vychýrené koláče. Poobede tu vždy nájdeš nejaký zákusok. A čerstvé ovocie,“ dodala, keď si všimla jeho atletickú postavu.

Prešli cez obývačku a Grace zastala pred francúzskymi dverami vedúcimi do jedálne.

Stále nič nehovoril, len skenoval priestor okolo seba.

Vrátila sa späť do vestibulu. „Raňajky sú v cene a okrem toho ponúkame aj obedy a večere, čo sa niekedy hodí. Zis-tíš, že veľa reštaurácií je cez týždeň alebo v daždivých dňoch zatvorených. Alebo aj vtedy, vieš, keď majiteľovi niečo sadne na nos.“

Si veľmi profesionálna, Grace. Zamračila sa.

„Poďme teraz hore, ukážem ti tvoju izbu.“

Keď vyšli na prvé poschodie, zastavila sa a otočila, vlastne len preto, aby sa uistila, či ide za ňou. „Nejaké otázky?“

„Je tu posilňovňa?“

„To nie, ale máme dohodu s Jimovou posilňovňou. Keďže si tu ubytovaný, môžeš ju využívať. A takisto štúdio jogy v meste.“

Zdvihol jedno obočie a uprene sa na ňu zahľadel.

Dobre, tak joga nie. „Dole nájdeš leták s informáciami.“

Pokračovali vyššie, potom prešli po chodbe k prvým dverám naľavo, k izbe číslo sedem, ktorá bola trochu schovaná za výklenkom.

Ukázala na dvere a usmiala sa čo najprofesionálnejšie. „A tu je tvoja izba.“

Prešiel popri nej a v tom úzkom priestore sa o ňu takmer obtrel.

Úsmev jej trochu opadol, keď zabudla dýchať. „Hm, daj vedieť, keby si niečo potreboval.“

Prikývol.

Grace sa otočila a premáhala, aby sa nerozbehla preč.

tri

Grace sa hrbila nad počítačom. Potrebovala urobiť dve veci. Nie, tri. Po prvé, potrebuje nájsť priestory na požičovňu za rozumnú cenu, najlepšie niekde v centre. Po druhé, potrebuje zistiť, na ktorých stránkach by mala penzión zaregistrovať. Po tretie, musí sa prestať sústrediť na zvuky vychádzajúce zhora z Wyattovej izby. Z ich pravidelnosti si domyslela, že cvičí. Napadlo jej, že by mu odniesla ten leták na posilňovňu, ale je rozdiel, či človek pomáha, alebo obťažuje. Radšej zostávala pri tej prvej možnosti.

Prečo sa u nich ubytoval? Nezapadal do vzorky ich zvyčajných hostí, ktorými boli manželské páry rôzneho veku od mladých po starých, niekedy rodiny s deťmi. Možno je tu kvôli turistike – turistických chodníkov je tu požehnané. Možno sa nechcel trápiť s ubytovaním v súkromí. Možno rád začína deň s plným žalúdkom.

A možno je načas, aby si odpovedala na tú správnu otázku. Prečo ju tak fascinuje? Nebolo to len jeho peknou tvárou. Takých mužov už stretla veľa. Možno to bolo sebadôverou, ktorú vyžaroval. Alebo tým, ako uvoľnene pôsobil – nielen v tomto priestore, ale ako človek vyrovnaný sám so sebou.

A ako to, že po tom krátkom stretnutí o ňom niečo také vôbec vie?

Grace sa mračila na obrazovku. Tretí bod vôbec nezávláda.

Vstala zo stoličky a zašla sa do jedálne spýtať slečny Delly, či nepotrebuje pomôcť. Keď sa súrodenci rozhodli otvoriť hostinec, mamina najlepšia kamarátka, výborná kuchárka, sa im ponúkla, že bude variť. Ponúkala aj nevyžiadané rady, a tie boli určené najmä Grace, najmladšej zo súrodencov.

Slečna Della práve s precíznosťou expertky vaľkala cesto na koláč. Mala krátke vlasy, ktoré nepotrebovali žiadnu starostlivosť, veľké hnedé oči a vysoké líčne kosti.

„Potrebujete pomoc, slečna Della?“

„Prišla si práve včas, zlatko. Potrebujem tvoje isté ruky. Najprv sa umy.“

Grace to urobila a podišla k nej k zamúčenému pultu, na ktorom trónilo vyvaľkané cesto.

„Vezmi krájač na cesto a urob mi pekné pásiky na vrch koláča.“

Grace vzala vrúbkovaný krájač a začala pomaly, precízne krájať cesto, a počúvala slečnu Deltu, ktorá jej rozprávala o novom recepte na pečené mäso, ktoré bude dnes na večeru.

Koliesko v Gracinej ruke vyšlo z rovnej línie. Zamračila sa. Napravila by to, ale keby cesto znovu spojila a vymiesila, bolo by tvrdšie. Ona by to urobila tak či tak, ale slečna Della by s tým nesúhlasila.

Keď skončila, opatrne vzala pásiky a začala ich ukladať na koláč do mriežky. Slečna Della sa vrtela v kuchyni, tu a tam čosi pomiešala, skontrolovala rúru. Grace dávala pozor, aby pásiky rovnomerne ukladala na čerešňovú plnku, pri štvrtom pásiku sa jej cesto roztrhlo, zaškripala zubami a jemne ho prištípla späť. Ten pásik už dokonalý nebude.

Keď skončila, zamračene si svoju prácu prezerala. „Hotovo.“

„Ďakujem, zlatko, vyzerá to úžasne.“